

משרד המשפטים הממונה על העמדת מידע לציבור

ירושלים, י"ז סיון, תשע"ט
20 יוני, 2019
בתשובתך נא ציין:
תיק מס' 19-0154-2015

לכבוד,

ג.נ,

הנדון: בקשה לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998

(סימוכין: פנייתך מיום 3/3/2019)

בפנייתך שבסימוכין, ביקשת לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע"), לקבל חוות הדעת של פרקליט המדינה, מר שי ניצן, ושל פרקליטת מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה), גב' ליאת בן ארי, בעניין התיקים המכונים "1000", "2000", "4000".

לאחר בירור בקשתך, הריני להשיבך כדלקמן:

1. סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע קובע כי רשות ציבורית אינה חייבת במסירת מידע, בין היתר, בדבר דיונים פנימיים בין עובדיה, חוות דעת והמלצות שניתנו לצורך קבלת החלטה.
2. במקרה דנן, חוות הדעת של פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה) ושל פרקליט המדינה שימשו מצע לדיונים שהתקיימו בראשות היועץ המשפטי לממשלה לשם קבלת החלטה בתיקים האמורים, כמפורט בהחלטת היועץ. מדובר אפוא במסמכים אשר חוסים – במובהק – תחת הוראת סעיף 9(ב)(4) לחוק חופש המידע ולכן, הרשות אינה חייבת למסור את המידע המבוקש. זאת, מתוך הכרת המחוקק בחשיבות האינטרס לאפשר קיומם של דיונים כנים וחופשיים במסגרת פעילות הרשות לצורך תהליך קבלת החלטות.
3. מעבר לכך, בכל הנוגע לעמדת פרקליט המדינה, הרי שבהחלטת היועץ המשפטי לממשלה הובאה עמדה זו, עם תמצית נימוקיה, וזאת גם במקרים בהם החליט היועץ המשפטי לממשלה שלא לאמץ במלואה את עמדת פרקליט המדינה. בכך, לצד הצגת עמדות של גורמים בכירים נוספים שנטלו חלק בדיונים הפנימיים, ניתן מענה מלא לאינטרס הציבורי של שקיפות וזכות הציבור לדעת, אף מעבר למתחייב על פי דין.

משרד המשפטים הממונה על העמדת מידע לציבור

4. בהקשר זה, יש להזכיר את פסיקת בית המשפט העליון בעניין **הוצאת עיתון הארץ**.¹ בית המשפט הדגיש בעניין זה כי למרות האינטרס הציבורי לדעת יותר אודות חוות הדעת החולקת של פרקליט המדינה דאז, אין לקבל את הטענה כי משגילה היועץ המשפטי שנחלקו הדעות, קמה לציבור זכות לעיין בחוות דעת פרקליט המדינה בשלמותה, ונקבע כי בנסיבות העניין יש לפרסם את תמצית העמדה בלבד. כך נעשה אז וכך נעשה גם עתה (ראו והשוו סעיף 11 לחוק חופש המידע).

5. מעבר לנדרש, אזכיר שבעניין **הוצאת עיתון הארץ**, החלטתו הסופית של היועץ המשפטי לממשלה דאז הייתה שלא להעמיד לדין את ראש הממשלה (בפרשת "עמדי"), ואילו המלצת פרקליט המדינה דאז כפי שהוצגה בדיונים הפנימיים הייתה לשקול את העמדתו לדין בגין ביצוע עבירות מתחום טוהר המידות. לעומת זאת, בענייננו, הפער בין החלטת היועץ המשפטי לממשלה לבין עמדת חלק ממשותתפי הדיונים הפנימיים – ובפרט עמדת פרקליט המדינה ביחס לשתיים מן הפרשות ("1000", "2000") – היה מצומצם ועסק בשאלת סעיפי האישום שלגביהם נשקלת ההעמדה לדין. אשר לתיק "4000", בתיק זה לא היה פער בין עמדת פרקליט המדינה לעמדת היועץ המשפטי לממשלה.

בנוסף, הואיל וכידוע, הציע היועץ המשפטי לממשלה לראש הממשלה לקיים שימוע, ביחס לשלוש הפרשות האמורות, והואיל ולאחר מכן יתכן שיוגש כתב אישום לבית המשפט, ממילא אין כל מקום לפירוט נרחב יותר של העמדות השונות שהוצגו בדיונים הפנימיים לרבות בנושאים ראיתיים שעשויים לעמוד במוקדו של הליך פלילי שטרם החל. גם במובן זה, קיים שוני מהותי בין ענייננו לבין העניין שנידון בעניין **הוצאת עיתון הארץ**, שם החליט היועץ המשפטי לממשלה על סגירת התיק. מכל מקום, הואיל ובענייננו הוחלט לפרסם את תמצית עמדתו של פרקליט המדינה, הרי שממילא גם לפי המבחן המרחיב של **הלכת עיתון הארץ**, אין כל מקום להרחבה נוספת בהקשר זה.

הנני להודיעך כי לפי סעיף 17 לחוק חופש המידע יש בידך לעתור כנגד החלטה זו לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים, בתוך 45 יום.

מיטל כץ, עו"ד
הממונה על העמדת מידע לציבור
משרד המשפטים

¹ עא 7759/01 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' בנימין נתניהו, נח (5) 150 (2004).